

MENANΔΡΟΥ

ἐνθάδ' ἐπιδημεῖ· πάντα προνοεῖσθαι με δεῖ.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἅπειμι καὶ βουλεύσομαι
τοῦτ' αὐθ', ὅπως δεῖ διαφυγεῖν με τὸν γάμον.

20

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἀλλ' ως πρὸς εὔνουν, ὡς Φίλιννα, τοὺς λόγους
ποουμένη σε πάντα τάμαυτῆς λέγω.
ἐν τοῖςδ' ἔγω νῦν εἰμι.

〈ΦΙΛΙΝΝΑ〉 καί, νὴ τῷ θεῷ,

ἔγωγ' ἀκούοντος, ὡς τέκνου, μικροῦ δέω
πρὸς τὴν θύραν ἐλθοῦσα καὶ καλέσασα τὸν
ἀλαζόν' ἔξω τοῦτον εἰπεῖν ὅσα φρονῶ.

25

〈Μν.〉 μὴ σύ γε, Φίλιννα. χαιρέτω.

(Φι.) τί “χαιρέτω”;

οἴμωζέτω μὲν οὖν τοιοῦτος ὅν. γαμεῖ
ὅ μιαρὸς οὗτος ἡδικηκώς τὴν κόρην

30

]τοσούτους κατατ[ ] προσέρχεται
]ό θεράπων ἐξ ἀγροῦ Δᾶος. βραχὺ^ν
. [...]ι μεταστῶμεν.

〈Φι.〉 τί δ' ἡμῖν, εἰπέ μοι,

〈τούτου〉 μέλει; καλόν γ' ἂν εἴη, νὴ Δία.

ΔΑΟΣ

ἀγρὸν εὔσεβέστερον γεωργεῖν οὐδένα
οἶμαι· φέρει γὰρ μυρρ[ίνην, κιττὸν] καλόν,

35